

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Š. A.**, zastoupeného advokátem JUDr. Martinem Sochořem, se sídlem Čelakovského sady 1580/4, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 11. 2005, sp. zn. 64 Az 216/2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Martina Sochořa **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 5. 11. 2004, č. j. OAM-3123/VL-10-04-2004, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) neudělilo žalobci (dále jen „stěžovatel“) azyl podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), když jeho žádost o udělení azylu zamítlo jako zjevně nedůvodnou, neboť nebyl naplněn ani jeden z taxativně uvedených důvodů pro udělení azylu dle § 12 tohoto zákona; žalovaný pro nadbytečnost neposuzoval splnění podmínek pro udělení azylu dle § 13 nebo § 14 citovaného zákona.

Stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) rozsudkem ze dne 14. 11. 2005.

Stěžovatel napadl tento rozsudek kasační stížností, a to z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Poté, co mu byl ustanoven právní zástupce, doplnil kasační stížnost o tvrzení, že krajský soud a žalovaný pochybili, když se vůbec nezabývali důvody pro udělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu, zejména pak existencí humanitárních důvodů. Stěžovatel se domnívá, že byl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech, když nebylo v řízení vůbec posuzováno, zda skutečnost, že mu byl ve válce zničen dům a že jeho rodina dosud žije v uprchlickém táboře, nezakládá důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Stěžovatel tvrdí, že aplikace ustanovení § 14 zákona o azylu, upravující udělení humanitárního azylu, není vázána na to, zda žadatel uvede skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení azylu podle § 12 tohoto zákona a dodává, že v azylovém řízení tvrdil skutečnosti, které by udělení humanitárního azylu odůvodňovaly (zničení domu a pobyt rodiny stěžovatele v uprchlickém táboře) a přesto se jimi ani správní orgán, ani krajský soud nezabývaly. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že se otázkou nenárokovosti humanitárního azylu a širokého správního uvážení zabýval ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003, kde uvedl: *„Azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kriteria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.“*

Z judikatury Nejvyššího správního soudu je proto zjevné, že soudy nejsou zpravidla povolány k tomu, aby věcný rozpor mezi žadatelem, který tvrdí, že jsou u něj dány důvody „hodné zvláštního zřetele“ ve smyslu § 14 zákona o azylu, a ministerstvem vnitra, které mu přesto humanitární azyl neudělilo, řešily. Nejvyšší správní soud se již otázkou udělování humanitárního azylu dostatečně zabýval ve svých předchozích rozhodnutích, když např. v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003 konstatoval, že: *„Na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).“*

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl právním zástupcem pro řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát JUDr. Martin Sochor; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2x 1 000 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a doplnění kasační stížnosti - a 2x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), c) a d),

§ 12 odst. 1, § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Nejvyšší správní soud nevyhodnotil sepsání stanoviska k vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti jako další, třetí úkon právní služby. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu